TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2005. gada 26. maijā *

Lieta C-301/02 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 49. pantam, ko 2002. gada 26. augustā iesniedza

Carmine Salvatore Tralli, bijušais Eiropas Centrālās bankas darbinieks, ar dzīvesvietu Nideravā (*Nidderau*, Vācija), ko pārstāv N. Flūgers [*N. Pflüger*], *Rechtsanwalt*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otrs lietas dalībnieks tiesvedībā —

Eiropas Centrālā banka, ko pārstāv V. Sento [*V. Saintot*] un M. Benišs [*M. Benisch*], pārstāvji, kam palīdz B. Vēgenbaurs [*B. Wägenbaur*], *Rechtsanwalt*, kas norādīja adresi Luksemburgā.

* Tiesvedības valoda — vācu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), S. fon Bārs [*S. von Bahr*] un K. Šīmans [*K. Schiemann*],

ģenerāladvokāts F. Ležē [*P. Léger*],
sekretāre M. F. Kontē [*M.-F. Contet*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 22. jūnijā,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 17. februārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu apelācijas sūdzību Tralli [*Tralli*] (turpmāk tekstā — "apelācijas sūdzības iesniedzējs") lūdz atcelt Pirmās instances tiesas 2002. gada 27. jūnija spriedumu apvienotajās lietās *Tralli*/ECB T-373/00, T-27/01, T-56/01 un T-69/01 (*Recueil Function Publique*, I-A-97. lpp. un II-453. lpp., turpmāk tekstā — "Apstrīdētais spriedums"), ar kuru noraidītas viņa prasības par vairāku Eiropas Centrālās bankas (ECB) aktu atcelšanu.

Atbilstošās tiesību normas

2 EK līgumam pievienotais Protokols par Eiropas Centrālo banku sistēmas un ECB statūtiem (turpmāk tekstā — "ECBS Statūti") cita starpā ietver šādus noteikumus:

"12. pants

[..]

12.3. ECB Padome pieņem reglamentu, kas nosaka ECB un tās lēmējinstitūciju iekšējo uzbūvi.

[..]

36. pants

Personāls

36.1. ECB Padome pēc Valdes priekšlikuma izstrādā ECB personāla nodarbinātības nosacījumus.

[..]"

3 Balstoties uz ECBS Statūtu 36. panta 1. punktu, ECB Padome 1999. gada 31. martā pieņēma grozījumus 1998. gada 9. jūnija lēmumā par Eiropas Centrālās bankas personāla nodarbinātības nosacījumu pieņemšanu (OV L 125, 32. lpp., turpmāk tekstā — "Nodarbinātības nosacījumi"). Šie Nodarbinātības nosacījumi redakcijā, kas piemērojama apstrīdētajiem faktiem, paredzēja:

"9. a) Darba attiecības starp ECB un tās darbiniekiem nosaka darba līgumi, ko noslēdz saskaņā ar pastāvošajiem Nodarbinātības nosacījumiem. Personālam piemērojamās normas, ko apstiprinājusi Valde, precizē šo Nodarbinātības nosacījumu noteikumus.

[..]

10. a) Darba līgumus starp ECB un tās darbiniekiem noslēdz, nosūtot paziņojumu par pieņemšanu darbā, ko no savas puses paraksta darbinieki [..].

b) Pieņemot darbā, var noteikt pārbaudes laiku saskaņā ar noteikumiem, ko paredz Personālam piemērojamās normas. Pārbaudes laiks nekādā gadījumā nevar būt ilgāks par divpadsmit mēnešiem.

11. a) ECB var izbeigt ar saviem darbiniekiem noslēgtos līgumus, balstoties uz Valdes pamatotu lēmumu, saskaņā ar procedūru, ko nosaka Personālam piemērojamās normas, un uz šādiem pamatiem:

i) profesionālo iemaņu ilgstoša trūkuma gadījumā [..];

[..].

41. Saskaņā ar procedūru, ko nosaka Personālam piemērojamās normas, darbinieki var pirmstiesas procedūras ietvaros iesniegt administrācijai sūdzības un pretenzijas, kas tai jāizskata, pārbaudot katrā konkrētajā gadījumā pieņemtā akta atbilstību ECB personāla politikai un Nodarbinātības nosacījumiem. Darbinieki, kas nav apmierināti ar pirmstiesas administratīvās kontroles rezultātu, var izmantot sūdzību iesniegšanas procedūru, ko nosaka Personālam piemērojamās normas.

Iepriekš minētās procedūras nevar izmantot, lai apstrīdētu:

[..]

iii) lēmumu, ar ko netiek apstiprināta darbinieka praktikanta iecelšana.

42. Pēc tam, kad pieejamās iekšējās procedūras ir izsmeltas, Eiropas Kopienu Tiesa izskata strīdus starp ECB un tās esošo vai bijušo darbinieku, kam ir piemēroti attiecīgie Nodarbinātības nosacījumi.

Šādas tiesības aprobežojas ar pārbaudi par pasākuma vai lēmuma tiesiskumu, izņemot gadījumus, kad pastāv finansiāla rakstura strīds,– tad Tiesai ir pilnas jurisdikcijas tiesības." [Neoficiāls tulkojums]

4 Balstoties uz ECBS Statūtu 12. panta 3. punktu, ECB Padome 1999. gadā pieņēma ECB Iekšējo reglamentu (OV L 125, 34. lpp., grozījumi — OV 2000, L 273, 40. lpp., turpmāk tekstā — "Iekšējais reglaments"). Šī reglamenta 21. pantā ar nosaukumu "Nodarbinātības nosacījumi" paredzēts:

"21.1. Darba attiecības starp ECB un tās personālu reglamentē Nodarbinātības nosacījumi un Personālam piemērojamās normas.

21.2. ECB Padome pēc Valdes priekšlikuma apstiprina un groza Nodarbinātības nosacījumus. Saskaņā ar Iekšējā reglamentā paredzēto procedūru iepriekš jākonsultējas ar ECB Padomi.

21.3. Nodarbinātības nosacījumus piemēro, izmantojot Personālam piemērojamās normas, ko pieņem un groza Valde.

21.4. Pirms jaunu Nodarbinātības nosacījumu vai jaunu Personālam piemērojamo normu pieņemšanas iepriekš jākonsultējas ar personāla pārstāvjiem. To atzinums jāiesniedz ECB Padomei vai Valdei." [Neoficiāls tulkojums]

5 Balstoties uz ECB Iekšējā reglamenta 21. panta 3. punktu un Nodarbinātības nosacījumu 9. panta a) punktu, ECB Valde pieņēma "Eiropas Centrālās bankas Personāla noteikumus" (turpmāk tekstā — "Personālam piemērojamās normas"), kur paredzēts:

"2.1. Pārbaudes laiks

Nodarbinātības nosacījumu 10. panta b) punktu piemēro šādi:

2.1.1. Pieņemot darbā, nosaka trīs mēnešu pārbaudes laiku, ja vien Valde no pārbaudes laika neatsakās. Izņēmuma gadījumos saskaņā ar turpmāk minēto 2.1.2. punkta a) apakšpunktu Valde var noteikt pārbaudes laiku, kas pārsniedz trīs mēnešus.

[..]

2.1.2. Ja ieinteresētā persona tai noteiktajā pārbaudes laikā savus pienākumus nespēj veikt ilgāk nekā vienu mēnesi slimības, nelaimes negadījuma, grūtniecības un dzemdību atvaļinājuma dēļ vai izņēmuma gadījumos tāda atvaļinājuma dēļ, ko piešķir, balstoties uz īpašiem iemesliem, Valde pārbaudes laiku drīkst attiecīgi pagarināt.

Turklāt izņēmuma gadījumos Valde drīkst:

a) pagarināt pārbaudes laiku līdz pat divpadsmit mēnešiem vai

b) pagarināt pārbaudes laiku līdz pat divpadsmit mēnešiem, ieceļot ieinteresēto personu citā amatā.

2.1.3. Pārbaudes laikā Valde drīkst izbeigt līgumu, brīdinot par to mēnesi iepriekš, ieinteresētās personas profesionālas nepiemērotības vai iemaņu trūkuma dēļ." [Neoficiāls tulkojums]

6 Ar 1999. gada 12. oktobra Lēmumu ECB/1999/7 (1999/811/EK), balstoties uz Iekšējā reglamenta 8. un 24. pantu, ECB pieņēma ECB Valdes Iekšējo reglamentu (OV L 314, 34. lpp.).

7 Šajā lēmumā paredzēts, ka "jāpieņem [..] pilnvaru deleģēšanas procedūra, ievērojot [..] Valdes koleģiālās atbildības principu".

8 Lēmumā tika paredzēts:

"1. pants

Šī lēmuma papildinošais raksturs

Šis lēmums papildina Eiropas Centrālās bankas Iekšējo reglamentu. Šajā lēmumā lietotajiem nosacījumiem ir tāda pati nozīme kā tiem, kas lietoti Eiropas Centrālās bankas Iekšējā reglamentā.

[..]

5. pants

Pilnvaru deleģēšana

1. Valde drīkst pilnvarot vienu vai vairākus tās locekļus, tās vārdā un, pakļaujoties tās kontrolei, veikt skaidri noteiktus pārvaldes vai administratīvus pasākumus, it īpaši, sagatavojot lēmumu projektus, kurus vēlāk koleģiāli pieņemtu Valdes locekļi, kā arī aktus, ar ko izpildītu Valdes pieņemtus galīgus lēmumus.

2. Valde tāpat drīkst lūgt vienu vai vairākus tās locekļus ar Valdes priekšsēdētāja piekrišanu pieņemt: a) akta galīgo redakciju, kā tas noteikts 5. panta 1. punktā, ar nosacījumu, ka akta būtība jau ir noteikta valdes apspriežu laikā, un/vai b) galīgos lēmumus, ko pieņem, balstoties uz ierobežotām izpildes tiesībām un skaidri noteiktām pilnvarām, kuru īstenošana ir pakļauta stingrai atkārtotai pārbaudei saskaņā ar Valdes noteiktiem objektīviem kritērijiem.

3. Ieraksti par lēmumiem, kas saistīti ar pilnvaru deleģēšanu atbilstoši 5. panta 1. un 2. punktam, ir izdarāmi Valdes apspriežu protokolos.

4. Pilnvaras, kas tādējādi deleģētas, var deleģēt tālāk tikai tad, ja tas ir skaidri noteikts lēmumā par pilnvaru deleģēšanu.

[..]" [Neoficiāls tulkojums]

Prāvas rašanās fakti

9 2000. gada 10. martā ECB publicēja paziņojumu par brīvu drošības darbinieka amata vietu, kura pienākumos ietilpa ECB ēkas ieejas uzraudzība un drošības kontrole apmeklētāju pieņemšanas laikā.

10 Ar 2000. gada 20. jūnija vēstuli apelācijas sūdzības iesniedzējs tika pieņemts darbā, lai ieņemtu šo amatu no 2000. gada 1. jūlija. Šajā vēstulē par pieņemšanu darbā tika precizēts, ka darba līgumu ar ieinteresēto personu reglamentē Nodarbinātības nosacījumi un Personālam piemērojamās normas un ka viņš ir pakļauts trīs mēnešu pārbaudes laikam.

11 2000. gada 21. augustā intervijas laikā apelācijas sūdzības iesniedzēja tiešais priekšnieks viņu informēja, ka viņa darbs neatbilst līmenim, kādu pieprasa attiecīgais amats.

12 Minēto pakalpojumu kvalitāte tika apspriesta intervijas laikā 2000. gada 1. septembrī starp apelācijas sūdzības iesniedzēju, tā tiešo priekšnieku un diviem citiem darbiniekiem, kas koordinēja drošību ECB.

13 2000. gada 8. septembrī apelācijas sūdzības iesniedzējs saņēma Iekšējā paziņojuma kopiju, ar ko ECB drošības koordinators lūdza minētajam tiešajam priekšniekam pagarināt pārbaudes laiku. Šajā paziņojumā tas norādīja, ka papildu pārbaudes laiks ir vajadzīgs apelācijas sūdzības iesniedzēja nepietiekamu profesionālo iemaņu dēļ un nolūkā ļaut tam piedalīties papildu apmācībās par viņa galvenajiem pienākumiem, kā arī par ECB drošības sistēmu. Saskaņā ar šo paziņojumu apelācijas sūdzības

iesniedzējam bija jāapstiprina sava vēlme piedalīties šajās apmācībās un jāpiekrīt sava pārbaudes laika pagarināšanai līdz 2000. gada 31. decembrim. Apelācijas sūdzības iesniedzējs rakstiski apstiprināja, ka ir iepazinies ar šo paziņojumu.

14 2000. gada 18. septembrī ECB ar vēstuli paziņoja apelācijas sūdzības iesniedzējam par lēmumu pagarināt viņa pārbaudes laiku līdz 2000. gada 31. decembrim (turpmāk tekstā — "Lēmums par pārbaudes laika pagarināšanu"). Viņš tāpat tika informēts, ka lēmums par iecelšanu amatā ir atkarīgs no viņa profesionālo iemaņu līmeņa pagarinātajā pārbaudes laikā.

15 Ar 2000. gada 29. novembra vēstuli, kuru apelācijas sūdzības iesniedzējs saņēmis tajā pašā dienā un kuru parakstījuši administrācijas un personāla ģenerāldirektors, kā arī personāla attīstības nodaļas vadītājs, apelācijas sūdzības iesniedzējs tika informēts par Valdes lēmumu izbeigt viņa līgumu 2000. gada 31. decembrī (turpmāk tekstā — "Lēmums par atlaišanu"). Šis lēmums tika pamatots ar faktu, ka pat pagarinātajā pārbaudes laikā apelācijas sūdzības iesniedzēja profesionālās iemaņas nav uzlabojušās tiktāl, lai atbilstu minimālajām prasībām, kas nepieciešamas attiecīgajā amatā. It īpaši apelācijas sūdzības iesniedzējs vāji orientējās ECB drošības sistēmas piemērošanā un neievēroja darba administratīvās un kārtības normas un procedūras.

Procedūra Pirmās instances tiesā

16 Ar 2000. gada 12. decembra prasības pieteikumu apelācijas sūdzības iesniedzējs cēla prasību Pirmās instances tiesā (lieta T-373/00) nolūkā atcelt Lēmumu par atlaišanu.

17 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzējs cēla trīs citas prasības nolūkā:

— atcelt ECB Valdes priekšsēdētāja lēmumu, ar ko noraidīta viņa sūdzība par lēmumu, ar kuru pagarina pārbaudes laiku (lieta T-27/01),

— atzīt, ka ECB Valdes priekšsēdētājs nelikumīgi atturējies pieņemt nostāju jautājumā par lūgumu pārbaudīt Lēmumu par atlaišanu (lieta T-56/01), un

— atcelt ECB Valdes priekšsēdētāja lēmumu, ar ko noraidīta sūdzība attiecībā uz Lēmumu par atlaišanu (lieta T-69/01).

18 Ar 2002. gada 15. janvāra rīkojumu šīs dažādās prasības apvienotas mutvārdu procesā. Ar Apstrīdēto spriedumu Pirmās instances tiesa sprieduma pasludināšanai apvienoja šīs prasības, noraidīja prasību lietā T-373/00 un atzina, ka vairs nav vajadzības lemt par lietām T-27/01, T-56/01 un T-69/01.

19 Ar šo pašu spriedumu Pirmās instances tiesa nosprieda, ka lietā T-373/00 katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats un ka lietās T-27/01, T-56/01 un T-69/01 apelācijas sūdzības iesniedzējs sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī trašdaļu no tiesāšanās izdevumiem, kas radušies ECB.

Apstrīdētais spriedums

20 Pirmās instances tiesa, noraidot pēc būtības prasību lietā T-373/00, uzskatīja, pirmkārt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītais iebildums par personāla vadības jomā ECB pieņemto pilvaru deleģēšanas normu prettiesiskumu nav pamatots. Šajā jautājumā tā sniedza šādu pamatojumu:

"43 Saskaņā ar prasītāja viedokli, Personālam piemērojamajām normām trūkst tiesiskā pamata. Faktiski tās attiecas uz ECB personālam piemērojamo kārtību, un tās, balstoties uz ECBS Statūtu 36. panta 1. punktu, būtu jāpieņem ECB Padomei pēc Valdes priekšlikuma, nevis Valdei, kurai nav šādu pilnvaru.

44 Šajā sakarā pietiek norādīt, ka lietā, kurā pieņemts spriedums *X*/ECB [2001. gada 18. oktobra spriedums lietā T-333/99 *X*/ECB, *Recueil Function Publique*, I-A-199. lpp. un II-921. lpp., *Recueil*, II-3021. lpp.] [..], Pirmās instances tiesa lēma par iebildi par prettiesiskumu, kuras priekšmets ir identisks tam, uz kādu šajā gadījumā atsaucas prasītājs. Šajā spriedumā [lietā T-373/00] 96.–109. pantā Pirmās instances tiesa pēc būtības nosprieda, ka Personālam piemērojamās normas nav nelikumīgas, kā to apgalvo prasītājs, it īpaši tādēļ, ka saskaņā ar ECB Iekšējā reglamenta 21. panta 3. punktu ECB Padome deleģē Valdei pilnvaras noteikt Nodarbinātības nosacījumu izpildes noteikumus, proti, Personālam piemērojamās normas."

21 Pirmās instances tiesa, otrkārt, uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītais pamats, kas izriet no Nodarbinātības nosacījumiem un Personālam piemērojamo normu, kā arī no samērīguma principa pārkāpuma, nebija pietiekami pamatots.

22 Pirmās instances tiesa vispirms norādīja, ka šis pamats dalāms divās daļās, proti, nodalot, pirmkārt, Lēmuma par pārbaudes laika pagarināšanu un, otrkārt, Lēmuma par atlaišanu apstrīdēšanu. Turpmāk jāpārbauda katrs no šajās divās daļās izklāstītajiem iebildumiem.

23 Tādējādi Pirmās instances tiesa uzskatīja, pirmkārt, Apstrīdētā sprieduma 49. punktā, ka Lēmums par pārbaudes laika pagarināšanu tika pieņemts saskaņā ar šajā gadījumā piemērojamām formālajām normām. Otrkārt, šī sprieduma 51. un 52. punktā tā nosprieda, ka ECB drīkstēja pagarināt šo pārbaudes laiku. Treškārt, šī paša sprieduma 56. un 57. punktā tā norādīja, ka ECB drīkstēja uzskatīt, ka pastāv izņēmuma apstākļi, kas ļauj pagarināt pārbaudes laiku Personālam piemērojamo normu 2.1.2. panta otrās daļas izpratnē. Attiecībā uz lēmumu par atlaišanu Pirmās instances tiesa, pirmkārt, Apstrīdētā sprieduma 65. un 66. punktā atzīmēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam darīja zināmus faktus, sakarā ar kuriem viņam izteikti pārmetumi par zināšanu un profesionālo iemaņu kvalitāti. Otrkārt, Pirmās instances tiesa šī sprieduma 73. punktā norādīja, ka nekas neļauj secināt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam nav ļauts parastos apstākļos nostrādāt pārbaudes laiku. Treškārt, šī paša sprieduma 81. punktā atzīts, ka nevar konstatēt, ka ECB būtu pārkāpusi apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesības, izbeidzot viņa darba līgumu.

24 Nobeigumā, piespriežot apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī trešdaļu no izdevumiem, kas radušies ECB lietās T-27/01, T-56/01 un T-69/01, Pirmās instances tiesa sniedza šādu pamatojumu:

"99 Pirmās instances tiesa uzskata, ka, pretēji prasītāja apgalvotajam, no Nodarbinātības nosacījumu 41. panta iii) apakšpunkta nepārprotami izriet, ka attiecībā uz lēmumiem par pārbaudes laika pagarināšanu un tiem sekojošu atlaišanu pārbaudes laikā nevar lūgt veikt iepriekšēju pārbaudi vai iesniegt sūdzību.

Faktiski šī noteikuma izpratnē šo divu lēmumu mērķis ir "neapstiprināt praktikanta statusā esoša darbinieka iecelšanu".

100 Tādēļ prasības celšana lietās T-27/01 un T-69/01 radīja atbildētājai nepamatotus izdevumus.

101 Attiecībā uz lietu T-56/01, kas iesniegta Pirmās instances tiesā 2001. gada 13. martā, jāatgādina, ka prasītājs cēla šo prasību tādēļ, ka nebija saņēmis atbildi uz 2000. gada 5. februārī iesniegto sūdzību, kaut arī, pirmkārt, atbilstoši darbinieku Nodarbinātības nosacījumu 8.2.1. pantam šis lūgums tika noraidīts ar klusējot pieņemtu lēmumu mēnesi pēc sūdzības iesniegšanas un, otrkārt, ECB Valdes priekšsēdētājs 2001. gada 12. martā noraidīja prasītāja sūdzību.

102 Līdz ar to nav jāizvērtē, vai prasība jānoraida kā nepieņemama tādēļ, ka pirms prasības celšanas par pienākumu neizpildi nav izteikts brīdinājums un aicinājums veikt attiecīgo pienākumu, jo tik un tā brīdī, kad celta prasība lietā T-56/01, vai vismaz turpmākajās dienās prasītājs zināja, ka atbildētāja ir pieņēmusi nostāju EKL 232. panta otrās daļas izpratnē. Neskatoties uz to, prasītājs nav veicis attiecīgos pasākumus, lai izvairītos no tā, ka šī prasība rada atbildētājai nepamatotus izdevumus.

103 Līdz ar to tā vietā, lai piespriestu atbildētājai atlīdzināt prasītājam radušos tiesāšanās izdevumus, kā tas to pieprasa, drīzāk jāpiespriež prasītājam atlīdzināt trešdaļu izdevumu, kas atbildētājai radušies lietās T-27/01, T-56/01 un T-69/01."

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesā

25 Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt Apstrīdēto spriedumu un ECB lēmumus par pārbaudes laika pagarināšanu un atlaišanu;

— piespriest ECB samaksāt apelācijas sūdzības iesniedzēja pamatalgu pēc 2000. gada 31. decembra EUR 32 304 apmērā gadā, pievienojot pabalstus un citu Nodarbinātības nosacījumos paredzēto atalgojumu;

— piespriest ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 ECB prasījumi Tiesai ir šādi:

— apelācijas sūdzību noraidīt;

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

27 Lai pamatotu savus secinājumus, apelācijas sūdzības iesniedzējs atsaucas uz trim pamatiem.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz pilnvaru deleģēšanas normām

Lietas dalībnieku argumenti

28 Ar šo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējs pēc būtības apgalvo, ka Pirmās instances tiesa, Apstrīdētā sprieduma 43. un 44. punktā noraidot iebildi par Personālam piemērojamo normu 2.1.2. panta otrās daļas un 2.1.3. panta nelikumību, pieļāvusi juridiskas kļūdas. Tas galvenokārt balsta šo pamatu uz šādiem argumentiem.

29 Apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, pirmkārt, ka no ECBS Statūtu 36. panta 1. punkta izriet, ka ECB Valdei nav pilnvaru lemt par personālam piemērojamo sistēmu un ka šīs pilnvaras piešķirtas ECB Padomei.

30 Otrkārt, saskaņā ar apelācijas sūdzības iesniedzēja viedokli, ECBS Statūtu 12. panta 3. daļa neļauj ECB Padomei deleģēt Valdei pilnvaras personāla jautājumos.

31 Šajā sakarā tas piebilst, ka, pat ja ECB Padome drīkstētu deleģēt Valdei pilnvaras lemt par personālam piemērojamo sistēmu, tas būtu skaidri jānorāda. Tomēr Pirmās instances tiesa nepārbaudīja šo argumentu, bet pieņēma, ka pastāv pilnvaru netieša deleģēšana Iekšējā reglamenta 21. panta 3. punkta ietvaros.

32 Apelācijas sūdzības iesniedzējs tāpat uzskata, ka Pirmās instances tiesa veikusi kļūdainu ar Civildienesta noteikumu 110. pantu saistītās judikatūras interpretāciju attiecībā uz pilnvaru deleģēšanu Kopienu civildienesta jomā, Apstrīdētā sprieduma 44. punktā apstiprinot, ka ECB Padome bija tiesīga deleģēt Valdei pilnvaras lemt par Personālam piemērojamām normām. Visbeidzot viņš norāda, ka šis spriedums pārkāpj "institucionālā līdzsvara principu", ciktāl Pirmās instances tiesa atzīst par likumīgu ar primārajām tiesībām nodibināto iestāžu diskrecionāras varas deleģēšanu dažādām citām iestādēm.

33 Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka, pieņemot Personālam piemērojamo normu 2.1.2. un 2.1.3. pantu, Valde ir pārkāpusi Iekšējā reglamenta 21. panta 3. punktu, ciktāl tie attiecas nevis tikai uz Nodarbinātības nosacījumu izpildes pasākumiem, bet uz patsāvīgām materiālām normām. Faktiski šis 2.1.2. pants ļauj vienpusēji pagarināt pārbaudes laiku, un šīs tiesības pārsniedz Nodarbinātības nosacījumu 10. panta b) punkta piemērošanas jomu.

34 Apelācijas sūdzības iesniedzējs šajā sakarā piebilst, ka minētais 2.1.3. pantā paredzētais atlaišanas iemesls pārbaudes laikā ir saistīts ar ieinteresētās personas neatbilstošu rīcību vai pienākumu neizpildi, kas atšķiras no Nodarbinātības nosacījumu 11. panta a) punkta i) apakšpunktā noteiktajiem iemesliem.

35 ECB savukārt apgalvo, ka saistībā ar pirmo un otro argumentu apelācijas sūdzības iesniedzēja formulētie apsvērumi kopumā nav ne būtiski, ne pamatoti. ECB uzsver, ka saskaņā ar judikatūru par Civildienesta noteikumu 110. panta piemērošanu iestādēm ir tiesības pieņemt vispārējos izpildes noteikumus, neierobežojot Civildienesta noteikumu piemērošanas jomu. Turklāt dažu ECB Padomes pilnvaru piešķiršana Valdei atbilst institucionālā līdzsvara principam.

36 ECB uzsver, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs nav norādījis uz Apstrīdētā sprieduma daļu, kuru viņš vēlas apstrīdēt ar savu trešo argumentu. Jebkurā gadījumā šī argumentācija nav pamatota. Faktiski Personālam piemērojamo normu 2.1.2. panta otrā daļa un 2.1.3. pants paredz Nodarbinātības nosacījumu, kas ir darba līguma neatņemama sastāvdaļa, 10. panta b) punkta piemērošanas pasākumus. Turklāt šo Nodarbinātības nosacījumu 11. pants netiek piemērots pārbaudes laikā.

Tiesas vērtējums

37 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējs pēc būtības vēlas norādīt, ka Pirmās instances tiesa ir kļūdaini nospriedusi, ka pilnvaru, kas attiecas uz ECB personālu, deleģēšanas sistēma un attiecīgo ECB instanču šo pilnvaru īstenošana ir likumīga.

38 Šajā sakarā vispirms jānorāda, ka ECB Padomei atbilstoši ECBS Statūtu protokola 12. panta 3. punktam un 36. panta 1. punktam ir piešķirtas normatīvas pilnvaras

pieņemt, no viens puses, Iekšējo reglamentu, lai noteiktu ECB un tās lēmējinstitūciju iekšējo kārtību, kā arī, no otras puses, ECB personālam piemērojamo sistēmu.

39 Jāuzsver, ka aprakstītās organizatoriskās un administratīvās pilnvaras atbilst tādām pilnvarām, kas ir piešķirtas citām iestādēm un organizācijām, kuras nodibinātas sakaņā ar primārajām tiesībām (skat., piemēram, attiecībā uz Eiropas Komisiju, EKL 218. panta 2. daļu).

40 Saskaņā ar iepriekš minētajiem pilnvaru piešķiršanas noteikumiem ECB Padome pieņēma ECB Nodarbinātības nosacījumus. Tajos tika paredzēts Valdes pienākums ar Personālam piemērojamām normām precizēt šo Nodarbinātības nosacījumu īstenošanas vispārējos nosacījumus.

41 Attiecībā uz pilnvaru deleģēšanas sistēmas atbilstību Kopienu tiesībām jāatgādina — kā tas izriet no Tiesas 1958. gada 13. jūnija sprieduma lietā 9/56 *Meroni*/Augstā iestāde (*Recueil*, 9. lpp., 42. un 43. lpp.), — pilnvaras, kas piešķirtas iestādei, paredz iespēju, ievērojot Līguma prasības, konkrētās iestādes iepriekš noteiktos apstākļos deleģēt daļu no šajās pilnvarās ietilpstošām tiesībām.

42 Šajā sakarā jāprecizē — ja Tiesas pamatojums iepriekš minētajā spriedumā attiecās uz pilnvaru deleģēšanu privāto tiesību subjektiem ar juridiskas personas statusu

nolūkā īstenot finanšu mehānismus, tad *a fortiori* Kopienu iestādei vai organizācijai ir tiesības paredzēt iekšējās kārtības un pilnvaru deleģēšanas pasākumu kopumu šīs iestādes lēmējinstitūcijām, it īpaši tās personāla vadības jomā. Faktiski Tiesa sava 2004. gada 14. oktobra sprieduma lietā C-409/02 P *Pflugradt*/ECB (Krājums, I-9873. lpp.) 34. punktā ir nospriedusi, ka Kopienu iestādei, kurai ir jāpilda vispārējo interešu uzdevumi, ir tiesības reglamenta veidā paredzēt savam personālam piemērojamus noteikumus.

43 Attiecībā uz nosacījumiem, kas jāievēro, veicot šādu pilnvaru deleģēšanu, vispirms ir jāatgādina — kā to Tiesa ir precizējusi iepriekš minētajā spriedumā lietā *Meroni* (skat. 40.–44., 46. un 47. lpp.), — iestāde, kas deleģē pilnvaras, var piešķirt iestādei, kura tās iegūst, tikai tādas pilnvaras, ko tā pati ir saņēmusi. Turklāt pilnvaru saņēmēja iestāde uzticētās pilnvaras īsteno saskaņā ar tādiem pašiem nosacījumiem, kādiem tās tiktu īstenotas gadījumā, ja pilnvaru deleģētāja iestāde šīs pilnvaras īstenotu pati, it īpaši attiecībā uz prasībām pilnvaru īstenošanu pamatot un publicēt. Visbeidzot, pat ar tiesībām deleģēt savas pilnvaras pilnvaru deleģētājai iestādei par to deleģēšanu ir jāpieņem skaidri izteikts lēmums, un šī deleģēšana var attiekties tikai uz skaidri definētām izpildes tiesībām.

44 Attiecībā uz pilnvaru deleģēšanu, kas veikta ECB personāla jomā, un apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītajiem argumentiem, lai atbalstītu savu pirmo pamatu, jāatzīst, ka šajā jomā ECB pieņemtie tiesību akti un šajā sakarā izmantoto pilnvaru apjoms pilnībā atbilst spriedumā lietā *Meroni* izklāstītajiem nosacījumiem (skat. šī sprieduma 41. punktu).

45 Faktiski attiecībā uz precizējumu par pilnvaru deleģēšanu jānorāda, ka ECB Padome, kurai ir tiesības pieņemt personālam piemērojamo sistēmu un it īpaši Nodarbinātības nosacījumus, Iekšējā reglamenta 21. panta 3. punktā ir skaidri paredzējusi, ka tā uzliek pienākumu Valdei pieņemt un grozīt minēto Nodarbinātības nosacījumu piemērošanas noteikumus.

46 Šādos apstākļos apelācijas sūdzības iesniedzēja arguments par Pirmās instances tiesas kļūdaini piemēroto judikatūru saistībā ar Civildienesta noteikumu 110. panta interpretāciju nav atbalstāms. Faktiski, kā tas izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *Pflugradt*/ECB 37. punkta, izlietojot pilnvaras, lai īstenotu izpildes vispārējos pasākumus personāla jomā, ECB lēmējinstitūcijas nekādā ziņā neatradās situācijā, kas nebūtu raksturīga citu Kopienas iestāžu un organizāciju lēmējinstitūcijām to attiecībās ar saviem darbiniekiem. Šajā sakarā un attiecībā uz "institucionālā līdzsvara principu" pietiek atgādināt, ka minēto principu piemēro tikai attiecībām starp Kopienu iestādēm un organizācijām (skat. it īpaši 1990. gada 22. maija spriedumu lietā C-70/88 Parlaments/Padome, *Recueil*, I-2041. lpp., 21.–23. punkts).

47 Attiecībā uz argumentu par to, ka Valde ir pārkāpusi izpildes pilnvaras, ko tai piešķīrusi ECB Padome, jāatzīmē, ka Valdes pieņemto Personālam piemērojamo normu 2.1.2. un 2.1.3. pants paredz vairākus apstākļus, kas varētu rasties pārbaudes laikā. Šie noteikumi tostarp ļauj, no vienas puses, pagarināt pārbaudes laiku un, no otras puses, šajā laikā izbeigt līgumu.

48 Šajā sakarā jāpiebilst, ka Personālam piemērojamo normu 2.1.2. un 2.1.3. pants pieņemts ar Iekšējā reglamenta 21. panta 3. punktu Valdei uzticēto izpildes pilnvaru ietvaros. Pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentācijai, minētie noteikumi nepārkāpj Nodarbinātības nosacījumu 10. panta b) punktu, kas paredz, ka Valde saskaņā ar Personālam piemērojamām normām var noteikt pārbaudes kārtību. Apstrīdētie noteikumi nepārkāpj Nodarbinātības nosacījumu 11. panta a) punkta i) apakšpunktā noteiktās robežas attiecībā uz apstākļiem, kādos ECB var izbeigt ar saviem darbiniekiem noslēgtos līgumus.

49 Kā pamatoti uzsver ģenerāladvokāts savu secinājumu 39. punktā, tā kā Valdei saskaņā ar Nodarbinātības nosacījumu 10. panta b) punktu ir tiesības lemt par prasībām, ko izvirza pārbaudes laikā, šajā jomā tā ir rīkojusies savu pilnvaru robežās, paredzot, ka pārbaudes laikā, kurā īpaša uzmanība tiek pievērsta attiecīgā darbinieka sniegumam, "profesionālas nepiemērotības vai iemaņu trūkumu dēļ" var izbeigt līgumu.

50 Jāpiebilst, kā to Pirmās instances tiesa ir uzsvērusi Apstrīdētā sprieduma 52. punktā, ka situācijā, kad Valde pārbaudes laikā var izbeigt līgumu, jābūt arī iespējai vienpusēji pagarināt šo pārbaudes laiku.

51 No minētā izriet, ka pilnvaru personāla jomā deleģēšanas sistēma un ECB instanču šo pilnvaru izmantošana ir likumīga.

52 Līdz ar to Pirmās instances tiesa juridiski pareizi ir nospriedusi, ka šajā sakarā ECB pieņemtie noteikumi nav nelikumīgi. Tādējādi pirmais pamats nav pamatots.

Par otro pamatu, kas attiecas uz Personālam piemērojamo normu 2.1.2. un 2.1.3. pantu

53 Pakārtoti gadījumā, ja Tiesa atzītu Personālam piemērojamo normu 2.1.2. un 2.1.3. panta likumību, apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Pirmās instances tiesa Apstrīdētā sprieduma 46.–83. punktā ir kļūdaini nospriedusi, ka lēmumi, no vienas puses, par apelācijas sūdzības iesniedzēja pārbaudes laika pagarināšanu un, no otras puses, par viņa atlaišanu ir saskaņā ar Nodarbinātības nosacījumiem un Personālam piemērojamajām normām. Šis pamats sastāv no piecām daļām.

Par pirmo daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

54 Pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka Pirmās instances tiesa Apstrīdētā sprieduma 49. punktā nav ņēmusi vērā, ka Lēmums par pārbaudes laika pagarināšanu pieņemts, pārkāpjot Personālam piemērojamo normu 2.1.2. pantu. Faktiski tiesības pagarināt pārbaudes laiku piešķirtas Valdei un tās nevar deleģēt ECB Valdes priekšsēdētāja vietniekam.

55 ECB šajā sakarā norāda, ka ne tikai neviens noteikums neaizliedz Valdei veikt pienākumu sadali savu locekļu vidū, bet tieši pretēji — tās Iekšējais reglaments skaidri paredz šādas tiesības.

— Tiesas vērtējums

56 Vispirms jāatgādina, kā to atzinusi Pirmās instances tiesa Apstrīdētā sprieduma 49. punktā, ka Valde ar 1999. gada 16. marta lēmumu ir nodevusi ECB Valdes priekšsēdētāja vietniekam pilnvaras pieņemt lēmumus par pieņemto darbinieku pārbaudes laika pagarināšanu.

57 Attiecībā uz šo tiesību tiesiskumu jāatzīmē, kā pamatoti norāda ģenerāladvokāts savu secinājumu 48.–54. punktā, ka Kopienu iestādēm vai organizācijām ir tiesības noteikt iekšējo kārtību, ciktāl to koleģiālie administratīvie orgāni var deleģēt vienam vai vairākiem to locekļiem tiesības pieņemt individuāli piemērojamus lēmumus personāla vadības jomā, kurā attiecīgā koleģiālā iestāde izdod aktus, kas attiecas uz visiem darbiniekiem.

58 Faktiski no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Kopienu iestādēm un organizācijām ir ievērojama rīcības brīvība, veidojot savu iekšējo kārtību kontekstā ar tām uzticētajiem uzdevumiem (skat. it īpaši 2003. gada 10. jūlija spriedumu lietā C-15/00 Komisija/EIB, *Recueil*, I-7281. lpp., 67. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Pflugradt*/ECB, 43. punkts).

59 Jo īpaši Tiesa ir nospriedusi (skat. it īpaši 1986. gada 23. septembra spriedumu lietā 5/85 *AKZO Chemie*/Komisija, *Recueil*, 2585. lpp., 35.–37. punkts), ka Komisija, nepārkāpjot koleģialitātes principu, kas regulē tās darbību, drīkst uzticēt saviem locekļiem pieņemt tās vārdā dažus lēmumus. Šī tiesību deleģēšanas sistēma neatņem Komisijai tās pilnvaras pieņemt lēmumus, jo Komisijas locekļa lēmumi tiek pieņemti Komisijas vārdā, kas pilnībā uzņemas atbildību. Tiesa šo vērtējumu tostarp pamatoja ar vajadzību nodrošināt lēmējinstitūcijas spēju darboties, kas atbilst visai institucionālajai sistēmai raksturīgajam principam.

60 Šo judikatūru par tiesību deleģēšanas sistēmu, kas īstenota Komisijas ietvaros, var piemērot šajā lietā, jo konkrētā sistēma neatņem Valdei tās pilnvaras pieņemt aktus un ECB Valdes priekšsēdētāja vietnieka lēmumi par pārbaudes laika pagarināšanu pieņemti Valdes vārdā, kas pilnībā uzņemas par tiem atbildību. Apstrīdētā tiesību deleģēšana faktiski aprobežojas ar individuāli piemērojamiem lēmumiem par pieņemto darbinieku pārbaudes laika pagarināšanu un nekādi neattiecas uz vispārējās kārtības jautājumiem.

61 Šādos apstākļos jāsecina, ka Pirmās instances tiesa pamatoti nospriedusi, ka ECB Valdes priekšsēdētāja vietnieks varēja likumīgi pieņemt lēmumu par apelācijas sūdzības iesniedzēja pārbaudes laika pagarināšanu.

62 Līdz ar to otrā pamata pirmā daļa nav apmierināma.

Par otro daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

63 Sava pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Pirmās instances tiesa Apstrīdētā sprieduma 56. un turpmākajos punktos nepareizi novērtējusi Personālam piemērojamo normu 2.1.2. panta piemērošanas kritēriju neviennozīmīgo raksturu, jo šie noteikumi varētu pavērt ceļu patvaļīgiem lēmumiem, kas tādējādi nebūtu saderīgi ar "primārajām Kopienu tiesību normām". Faktiski tas, ka pastāv šaubas, kas saistītas ar darbinieka piemērotību, pārbaudes laikā, nav "izņēmuma gadījums" minētā 2.1.2. panta izpratnē. Apelācijas sūdzības iesniedzējs piebilst, ka Pirmās instances tiesa nav atsaukusies uz to, ka šis noteikums ir pretrunā Nodarbinātības nosacījumu 9. panta a) punkta otrajam teikumam, jo šis noteikums neprecizē piemērošanas nosacījumus.

64 ECB uzskata, ka arguments nav pamatots, norādot, ka rīcības brīvības robežu esamība neizbēgami nenoved pie patvaļīgu lēmumu pieņemšanas.

— Tiesas vērtējums

65 Vispirms ir jāatzīmē, ka jēdziena "izņēmuma gadījums" lietošana Personālam piemērojamo normu 2.1.2. pantā atspoguļo attiecīgās iestādes, proti — Valdes, gribu saglabāt rīcības brīvību, lai saskaņā ar konkrētiem faktiem un individuāliem apstākļiem noteiktu to, kādā situācijā ir vēlama pieņemtā darbinieka pārbaudes laika pagarināšana.

66 Turklāt, kā pamatoti uzsver ģenerāladvokāts savu secinājumu 57. punktā, uz šī pamata pieņemtie lēmumi ir pakļauti tiesas kontrolei. Turklāt iespēju pagarināt pārbaudes laiku nevar *a priori* uzskatīt par ieinteresētajai personai mazāk labvēlīgu faktoru, jo tā ļauj šai personai iepazīties ar detaļām, kas abu konkrēto pušu interesēs uzlabo darba attiecības, un šī iemesla dēļ uzturēt šīs attiecības.

67 Līdz ar to jāsecina, ka Pirmās instances tiesa pamatoti ir nospriedusi, ka lēmums pagarināt apelācijas sūdzības iesniedzēja pārbaudes laiku ir likumīgs.

68 Tādējādi šī pamata otrā daļa nav pamatota.

Par trešo daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

69 Sava pamata trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Pirmās instances tiesas vērtējumu, saskaņā ar kuru tas, ka pastāv šaubas, kas saistītas ar darbinieka piemērotību, var būt "izņēmuma gadījums" Personālam piemērojamo normu 2.1.2. panta izpratnē.

70 ECB norāda, ka Personālam piemērojamo normu 2.1.2. pantā minētais izteiciens "izņēmuma gadījums" nenozīmē to, ka iestādei nebūtu jāpamato šajā jomā pieņemtie lēmumi. Atzīstot, ka minētais izteiciens pieprasa objektīvu nosacījumu esamību, Pirmās instances tiesa norādīja uz kritēriju, kas traucē pieņemt patvaļīgu lēmumu.

— Tiesas vērtējums

71 Jāatgādina, kā jau norādīts šī sprieduma 58. punktā, ka ECB ir ievērojama rīcības brīvība personāla vadības jomā, lai sasniegtu tai uzticētos vispārīgo interešu uzdevumus.

72 No minētā izriet, ka it īpaši pārbaudes laikā Kopienu iestādei vai organizācijai ir jānodrošina, lai ieinteresētā persona gan atbilstu visām individuālajām un profesionālajām prasībām amatā, kurā persona ir pieņemta darbā, gan izpildītu šim amatam atbilstošos pienākumus. Šajā kontekstā pārbaudes laika pagarināšana var būt šim nolūkam atbilstošs pasākums.

73 Līdz ar to Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi juridisku kļūdu, atzīstot, ka šaubas, kas saistītas ar pieņemtā darbinieka piemērotību, var būt "izņēmuma gadījums" Personālam piemērojamo normu 2.1.2. panta izpratnē, kas pamato viņa pārbaudes laika pagarināšanu.

74 Tādējādi pamata trešā daļa ir jānoraida.

Par ceturto daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

75 Ceturtajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Pirmās instances tiesas vērtējumu, saskaņā ar kuru viņa pārbaudes laiks tika pagarināts, jo pastāvējušas

šaubas par viņa profesionālo piemērotību. Pirmās instances tiesa šajā sakarā balstījās uz neprecīziem faktiem, neņemot vērā pierādījumus un ignorējot ECB paziņojumus, saskaņā ar kuriem pārbaudes laika pagarināšana ir atkarīga no pašas ECB nevērības, jo pārbaudes nolūkos tā nav paredzējusi darbam atbilstošāku laika posmu, kas neietilptu vasaras brīvdienās.

76 ECB uzskata, ka šī otrā pamata daļa ir nepieņemama, jo ar to apšaubīts Pirmās instances tiesas atzinums, saskaņā ar kuru lēmumu par apelācijas sūdzības iesniedzēja pārbaudes laika pagarināšanu pamato šaubas par viņa atbilstību amatam. It īpaši tā norāda, ka pārbaudes laika pagarināšanas mērķis bija apelācijas sūdzības iesniedzējam dot iespēju labāk piemēroties darba apstākļiem un iepazīties ar ECB dienesta prasībām.

— Tiesas vērtējums

77 Jāatzīmē, ka ar šo pamata daļu apelācijas sūdzības iesniedzējs pēc būtības apšauba vairāku Pirmās instances tiesas veikto faktu novērtējumu.

78 Jāuzsver, kā to pamatoti atgādina ģenerāladvokāts savu secinājumu 67. un 68. punktā, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai (skat. 2003. gada 8. maija spriedumu lietā C-122/01 P *T. Port*/Komisija, *Recueil*, I-4261. lpp., 27. punkts) Tiesai nav tiesību ne konstatēt faktus, ne pārbaudīt pierādījumus, uz kuriem Pirmās instances tiesa atsaukusies, lai pamatotu šos faktus. Tā kā šie pierādījumi iegūti saskaņā ar noteikto kārtību un ir ievēroti vispārējie tiesību principi un procesuālās normas attiecībā uz

pierādījumiem un to iesniegšanu, vienīgi Pirmās instances tiesa nosaka vērtību, kas būtu jāpiešķir tai iesniegtajiem pierādījumiem. Šis vērtējums, izņemot šo pierādījumu sagrozīšanas gadījumu, tādējādi nav tiesību jautājums, ko kontrolē Tiesa.

79 Šajā sakarā, kā to ir precizējis ģeneráladvokāts savu secinājumu 69. punktā, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējs nav ne pierādījis, ne nopietni pamatojis, ka Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi tai iesniegtos faktus un pierādījumus, šīs tiesas veiktais metožu, kas izmantotas, lai nodrošinātu pieņemto darbinieku apmācību, vērtējums ir uzskatāms par faktu un pierādījumu vērtējumu, ko nevar apšaubīt apelācijas sūdzības ietvaros.

80 Šādos apstākļos pamata ceturtā daļa jāuzskata par nepieņemamu.

Par piekto daļu

— Lietas dalībieku argumenti

81 Piektajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējs atzīmē, ka, pretēji tam, kā Pirmās instances tiesa ir nospriedusi Apstrīdētā sprieduma 70.–73. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzējam nav bijusi iespēja pārbaudes laikā strādāt parastos apstākļos.

82 ECB norāda, ka šī daļa tāpat nav pieņemama, jo ar to apšaubīts Pirmās instances tiesas atzinums, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja pārbaudes laiks noritējis parastos apstākļos.

— Tiesas vērtējums

83 Šajā sakarā pietiek atzīt, ka ar savu argumentu apelācijas sūdzības iesniedzējs vēlas apšaubīt Pirmās instances tiesas sniegto atzinumu par faktiem.

84 Pirmās instances tiesa Apstrīdētā sprieduma 73. punktā ir atzinusi, ka "nekas neļauj [..] secināt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam nav bijusi iespēja pārbaudes laikā strādāt parastos apstākļos".

85 Šādos apstākļos un, ņemot vērā šī sprieduma 78. punktā minētos apsvērumus, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējs nav izvirzījis nevienu iebildumu par lietas materiālu sagrozīšanu, pamata piektā daļa ir jānoraida kā nepieņemama.

Par trešo pamatu attiecībā uz tiesāšanās izdevumiem

Lietas dalībnieku argumenti

86 Apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Apstrīdētajā spriedumā, tā 99.–103. punktā, ir pieļauta juridiska kļūda, ciktāl tajā apelācijas sūdzības iesniedzējam

uzlikts pienākums segt daļu no tiesāšanās izdevumiem lietās T-27/01 un T-69/01. Viņš uzskata, ka Pirmās instances tiesa kļūdaini interpretējusi Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 3. punkta otro daļu, nospriežot, ka minētās prasības celtas bez būtiska pamata. Attiecībā uz prasību lietā T-56/01 apelācijas sūdzības iesniedzējs skaidro, ka šī prasība sekoja ECB nelikumīgai rīcībai.

87 ECB uzskata, ka, piemērojot Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 58. panta otro daļu, pamats ir nepieņemams kopumā.

Tiesas vērtējums

88 Jāatgādina, ka atbilstoši Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 51. panta otrajai daļai "apelāciju nevar iesniegt tikai par tiesāšanās izdevumu apjomu vai lietas dalībnieku, kuram jāsedz šie tiesāšanās izdevumi". Turklāt Tiesa uzskatīja — pieņemot, ka visi citi apelācijas sūdzības pamati tiks noraidīti, piemērojot šo noteikumu, prasījumi par Pirmās instances tiesas lēmuma par tiesāšanās izdevumiem iespējamo nelikumību jānoraida kā nepieņemami (skat. 2001. gada 12. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-302/99 P un C-308/99 P Komisija un Francija/*TF1*, *Recueil*, I-5603. lpp., 31. punkts, kā arī 2003. gada 30. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-57/00 P un C-61/00 P *Freistaat Sachsen* u.c./Komisija, *Recueil*, I-9975. lpp., 124. punkts).

89 Ciktāl visi citi apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītie pamati jānoraida, arī pēdējais pamats par Pirmās instances tiesas lēmumu par tiesāšanās izdevumu sadalījumu līdz ar to jāatzīst par nepieņemamu.

90 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

91 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši Reglamenta 70. pantam, tiesvedībā par darbinieku prasībām iestādes sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tajā pašā laikā, pamatojoties uz Reglamenta 122. panta otro daļu, Reglamenta 70. pants nav piemērojams apelācijā, ko pret iestādi ir iesniedzis ierēdnis vai tās darbinieks. Tā kā ECB ir prasījusi piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējam spriedums ir nelabvēlīgs, tad ir jāpiespriež apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) Tralli atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]